

ματίσει και γώ για την τύχη αὐτουνού του γέρου.

Ἐνα βράδι πέρναγα πάλι ἀπὸ μπροστά του. Ἐλαφρὰ και γλήγορα ἐπαιζε τὸ σκοπὸ τοῦ τραγουδιοῦ τῆς ἐποχῆς :

«Ἐλα, πουλάκι μου, ἔλα στὸ πάρκο.....»

Τοῦ ἔρριξα κ' ἐγὼ τὴν πεντάρα μου και προχώρησα. Αὐτοκίνητα, ἰδιωτικὰ ἀμάξια και μόνιππα, περνάγανε ἐδῶ και κεῖ, και στὴ βιασύνη τῆς μεγαλούπολης ὅπου ὁ ἕνας σκούνταγε κ' ἐσπρωχνε τὸν ἄλλον, ἀκούονταν οἱ σκοποὶ τοῦ γέρου, πὺ κανεῖς, ὅπως και τὸν ἴδιο, δὲν τοὺς πρόσεχε.

Ἐγὼ σὰ νᾶθελα νὰ μάθω τὴν τύχη τοῦ στραβοῦ. Κάτι ὅμως μέσα μου μ' ἐμπόδιζε νὰν τονέρωτήσω για τὰ περασμένα του. Πιθανὸ νᾶκούγα τὴ στερεότυπη παλιὰ ἱστορία για τὴν ὅποια τόσες φορές μαθαίναμε λίγα λόγια ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Ἐπειτα πάλι σκέφτηκα, ποιὸ δικαίωμα εἶχα νὰ ρωτήσω τὸ στραβὸ γι' αὐτὰ; και ἄλλες τέτοιες ἀμβολίες μου βασανίζανε τὸ κεφάλι. Ἐπιτέλους τὶς προἄλλες τονέ ρώτησα και ὁ γέρος μου εἶπε :

— «Καλὲ κύριε, δὲν ἔτρωγα πάντα αὐτὸ τὸ βαρὺ ψωμί πὺ μου χαρίζει ἡ συμπόνια τοῦ κόσμου. Στὰ νιάτα μου δὲ φαντάστηκα ποτέ, πὺς στὰ γερατειά μου θᾶδειχνα στὸν κόσμο μὲ τὸ παίξιμό μου τὰ πάθη μου, τὶς φροντίδες μου και τὴν ταλαιπωρημένη μου ζωὴ».

Βήματα ἀκουστήκανε, ὁ γέρος ἔκοψε τὴν κουβέντα και ἄρχισε τὸ τραγούδι του, ἴσως για ἑκατοστὴ φορά τὴν ἴδια ἡμέρα τὸ τραγούδι για τὸ ψωμί. Οἱ διαδάτες μᾶς κοιτάζανε μὲ περιέργεια και δώσανε. Δώσανε, ὅ,τι θέλανε, ὅ,τι μπορούσανε. Μὰ ὅση ὥρα στεκόμουνα κοντὰ στὸ στραβὸ, δὲν τοῦ ρίξανε παρὰ κουμπιά. Ἐπάρχουνε, βλέπετε, και τέτοιοι εὐεργέτες.....

«Ἐλα, πουλάκι μου, ἔλα στὸ πάρκο.....»

Ἐἶμουνα νοσοκόμος στὸ τμήμα τοῦ καθηγητῆ στὸ Ἰ. νοσοκομεῖο τοῦ Π. και ἐπειδὴ εἶμουνα πολὺ ἐπιτήδειος, μὲ μεταχειρίζονταν σὲ ὅλες τὶς δύσκολες δουλειές. Ἐγὼ τὰ κατάφερνα ὅλα καλά και πολλές φορές ἔδυνα στοὺς νέους γιατροὺς διαφορὲς ἐξήγησες γι' αὐτὰ ἢ για κείνα τὰ ἐργαλεῖα, και τοὺς ἔδειχνα πὺς ἔπρεπε νὰ τὰ μεταχειρίζονται. Μὲ τὴ γυναίκα μου ζεῦσα πολὺ εὐτυχισμένα και τὸ κορίτσι πὺ γεννήθηκε εἶτανε ἡ μόνη μας χαρά. Μιὰ μέρα ὅμως, σὰ νὰ ζήλεψε ὁ διάβολος τὴν εὐτυχία μας, μούρθε ἡ συφορά. Εἶχα ἕνα φάρμακο νὰ ἐτοιμάσω και ἀπάνου στὴ δουλειὰ σπάσανε δύο θῆκες,

και τὸ καυστικό τοὺς περιεχόμενο χύθηκε γύρω και μέσα στὰ μάτια μου. Πρὶ νὰ συνέλθω, εἶχε γίνει ἡ φοβερὴ καταστροφή κ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ μάταιη θεραπεία κατάντησα ὁ σακάτης πὺ βλέπετε σήμερα. Ἐπειτα πέθανε ἡ γυναίκα μου ἀπὸ βαρεῖα ἀρρώστια πὺ τῆς ἦρθε ἀπὸ τὴ συγκίνηση για τὸ πάθημά μου. Δὲν μπόρεσα οὔτε στὴν κηδεῖα τῆς γυναίκας μου νὰ πάω». Ἐπαψε κατακουρασμένος... Τὰ χέρια του πέσανε στὴ φουσαρμίνικα, τὰ κλεισμένα μάτια κουνήθηκαν και ἔγειρε τὸ κεφάλι του σὰ νᾶθελε νὰ κοιμηθῆ.

— «Και ἡ κόρη σας», ρώτησα, «δὲ φροντίζει για σᾶς;»

— «Ναί» εἶπε ὁ γέρος και χαμήλωσε τὸ κεφάλι, «ἡ Ρέζη εἶναι παράλυτη και κατάκοιτη. Ἐγὼ φροντίζω και για τοὺς δύο μας. Πληρώνω τὸ νοίκι μας στὴν κυρὰ Κέϊνεχ και τῆς δίνω και τρία φιορίνια παραπάνου τὸ μῆνα για νὰ μὲ φέρνῃ ἐδῶ και νὰ μὲ παίρνῃ τὸ βράδι πίσω....»

Ὁ κόσμος περνάει ὁ γέρος παίζει τὸ τραγούδι για τὸ ψωμί και για τὴ γδύμνια. Για ὅλα αὐτὰ δὲ τοὺς νοιάζει καθόλου τοὺς διαδάτες. Πεντάρες μαζεύει στὸ καπέλλο, κάποτε και κανένα νίκελ, ἀλλὰ κάθε μέρα μερικὰ κουμπιά ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ ἀνθρωπότητα. Ἄλλοι πηγαίνουν, ἄλλοι ἔρχονται, και ὁ γέρος παίζει, παίζει. «Ἐλα πουλάκι μου, ἔλα στὸ πάρκο...» Ἐνας ἀριστοκράτης περνάει, βλέπε: τὸ στραβὸ μὲ καταφρόνια και μουρμουρίζει. «Γεροβλάκα!»

ΕΥΓΕΝΙΑ ΣΤΑ-ΙΝΜΕΤΖ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΔΑ — «**Ὅσοι ζωντανοὶ**» δρ. 2 (για τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «**Ἀγκάθεια και τριβόλοι**» δρ. 1 (για τὸ ἐξωτερικὸ, φρ. 125).

OSCAR WILDE — «**DE PROFUNDIS**» μετάφρ. Ἄλεξ. Μαρπουτζόγλου δρ. 2 (για τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

VERNON LEE — «**Ἡ Ἀριάδνη στὴ Μάντουα**», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (για τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).

ΑΓΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ «**Ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰώνων**» λεφ. 50.